

Utdrag ur Frommare kan ingen vara

En annan viktig mötesplats, som inte längre existerar, är försvarsmakten. Få saker kan vara bättre ur integrations-synpunkt än ett vämpliktsförsvar, som för samman alla oavsett social bakgrund, trosuppfattning, ursprung, hudfärg, sexuell läggning och så vidare för nära socialisering, disciplinering och utbildning i att försvara landet. Även här har Sverige gått i motsatt riktning under de senaste 20 åren.

Beträffande Sveriges asylpolitik, står dygden att hjälpa människor i nöd och fara mot värdet att värna landets och dess medborgares ekonomi, men även dess långsiktiga sociala sammanhållning och säkerhet.

Fallen som blir omskrivna i pressen handlar ofta om troende muslimer, vilkas arbetsgivare inte vill medge rätt att bära slöja i tjänsten eller bevilja pauser för bönestunder. En anständig arbetsgivare som visar aktning inför sina anställdas personliga övertygelser försöker givetvis alltid hitta bra lösningar. Likväl kan man ställa sig frågan om det verkligen borde ses som diskriminering om en privat arbetsgivare vill hålla hårt på lika villkor för alla?

Vad många av förespråkarna av ett samtyckesrekvisit i våldtäktsparagrafen egentligen är ute efter är sänkta beviskrav, vilket de inte är hederliga nog att redovisa öppet. Deras avsikt är att våra domare och nämndemän ska lägga större vikt vid vad målsäganden säger om vad som har hänt.

Vid en jämförelse mellan svenskfödda och utlandsföddas resultat vid den senaste PISA-mätningen är skillnaden förfärande stor; gapet mellan grupperna är större i Sverige än i det genomsnittliga OECD-landet. Det är faktiskt så illa att om de elever som är födda i utlandet av utländska föräldrar som deltog i senaste PISA-mätningen ensamma skulle representera Sverige, skulle landet hamna sist av alla 65 OECD-länder i samtliga tre ämnesmätningar! Det vi ser är både följderna av en miss-yckad invandrings- och integrationspolitik och ett havererat skolväsende i städernas höghusförorter. Vad som krävs torde både vara en restriktivare invandringspolitik under överskådlig tid och nya grepp i skolpolitiken. En tänkbar åtgärd är att se till så att skolor inte förläggs mitt i problemområdena, utan snarare i eller på randen till angränsande områden, varvid en bättre balans av infödda och utlandsfödda elever kan åstadkommas.

Diskriminering är, strängt taget, någonting som vi människor ägnar oss åt dagligen. Oavsett om det sker medvetet eller omedvetet så navigerar vi utifrån sannolikhetsbedömningar, vilka i sin tur bygger på vad våra sinnen uppfattar innan vi ens har slagit oss i slang med person x, y eller z.

Vi väljer att hellre fråga den gamla damen med basker vad klockan är, än att vända oss med samma fråga till grabbgänget med uppfällda huvor. Vi utgår från att den italienska restaurangen där det står en tjock, bullrig italienare och domderar i köket är bättre än det italienska matstället på andra sidan gatan, där en tystlåten, tanig kines står och rör i grytorna.

Den gamla damen kan vara en tvångsmässig lögnerska, grabbgänget kan vara på väg hem från musikhögskolan för att studera Beethovens tidiga pianokonsert, italienaren i köket kan vara en bullrig bluff och kinesen en tystlåten mästarkock. Vi går ändå efter våra sannolikhetsbedömningar. Ibland kallas dessa för fördomar. Låt gå, man kan kalla det vad man vill, men det är fortfarande en del av ett fullständigt normalt, logiskt och stundtals klokt förhållningssätt till omvärlden.

Föräldra- och elevinflytandet måste rimligen begränsas. Svansen ska inte vifta med hunden; skolan är inte inrättad för att elever och föräldrar ska bestämma vad de vill göra med samhällets medel. Disciplin och ordning är nyckelfaktorer för att upprätta en god undervisningsmiljö, inte minst för barn som har svårt att hålla koncentrationen och självdisciplinen. Den elevgruppen har drabbats hårdast av de senaste årtiondenas ofömuft.

Läkarintyget som bevis för krämpor är en hårt devalverad handling. När sedan staten försöker stävja missbruket utan att tala alltför högt om det, kommer alltid folk som verkligen är sjuka eller förslitningskadade att råka i kläm, eftersom ingen längre kan lita på någonting. Även här bär alltså läkarna ett stort ansvar för det uppkomna läget. Att det alltid är lättare att angripa myndigheten för ett obefogat avslag än att gå på läkare som strör intyg omkring sig liksom Weimarrepublikens sedelpressar är en annan sak.

Ilan Sadé